

6. Identificar e calcular, no sistema de referencia seleccionado, as velocidades absoluta, relativa e de arrastre no movemento plano dun sistema articulado sinxelo.

7. Aplica-lo principio fundamental da dinámica a máquinas que xiran, discuti-lo valor do momento de inercia no funcionamento do conxunto e relaciona-las magnitudes de potencia, par e réxime de xiro.

8. Aplica-lo principio de conservación da enerxía mecánica a máquinas e mecanismos e, en xeral, a sistemas mecánicos reais sinxelos, discuti-la influencia do rozamento e determinar valores de rendementos.

9. Relaciona-lo deseño dos diferentes elementos que compoñen unha estrutura ou conxunto mecánico coa súa resistencia a diferentes solicitacións (tracción, compresión, cortadura, flexión, torsión e empenadura) e empregar no razoamento os conceptos e o vocabulario apropiados.

10. Relacionar, entre si, cargas, esforzos e coeficiente de seguridade en elementos simplificados de estruturas ou sistemas mecánicos reais sometidos a tracción, compresión e cortadura.

11. Xustifica-la construción de estruturas reais desde o punto de vista das súas solicitacións aerodinámicas.

12. Calcula-los valores das magnitudes postas en xogo na circulación de fluídos perfectos incompresibles.

XEFATURA DO ESTADO

13471 *LEI 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior e sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais. («BOE» 160, do 5-7-2003.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

A Lei 40/1979, do 10 de decembro, sobre réxime xurídico de control de cambios, caracterizouse, tras máis de 20 anos de vixencia, pola súa singularidade, xa que, en palabras do Consello de Estado, a súa execución encomendóuselle ó Goberno e o seu desenvolvemento consumouse no terreo regulamentario.

Efectivamente, a nosa Lei de control de cambios nin prohibía nin restrinxía nin impoñía ningún tipo de esixencia nin de requisito administrativo. Tan só se limitaba a facultar, con carácter xeral, o Goberno para que establecese, segundo as esixencias impostas pola conxuntura económica en cada momento, as normas de restricción ou control que estimase máis oportunas.

En definitiva, tratouse dunha norma con rango de lei que permitiu tanto unha absoluta restricción como unha absoluta liberdade.

Sen embargo, este amplo abano de posibles medidas que serve, xa para situacións de liberdade, xa para situacións de prohibición, débese limitar definitivamente para proclamar, con carácter xeral, a liberdade de movementos de capitais.

Foi o Tratado Constitutivo da Comunidade Europea o que proclamou tal liberdade, logrando así unha equiparación coas restantes liberdades comunitarias básicas. Mesmo se vai máis aló, cando o artigo 56 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea non só prohibe as restriccións ós movementos de capitais e ós pagamentos entre estados membros, senón tamén entre estes e países terceiros.

Ó mesmo tempo, o propio tratado, no seu artigo 58.1.b), reconece o dereito dos estados membros a estableceren procedementos de declaración de movementos de capitais para efectos de información administrativa ou estatística, ou a tomaren medidas xustificadas por razóns de orde pública ou de seguridade pública.

Esta lei trata, por tanto, de garanti-la completa adecuación do noso ordenamento xurídico ó dereito comunitario.

II

Tendo en conta que o obxectivo principal é incorporar plenamente ó noso ordenamento interno as previsións do Tratado Constitutivo, non é menos certo que a Lei 40/1979, do 10 de decembro, sobre réxime xurídico de control de cambios, presentaba importantes disfuncións nada acordes coa nova etapa de liberalización.

Suscitábanse importantes contradicións e lagoas de regulación, ademais de problemas relacionados coa propia linguaxe e imaxe da Lei 40/1979 e outros asuntos menores como eran, entre outros, as referencias á adquisición, tenza e cesión de divisas ou pesetas por residentes ou non residentes, ou os conceptos de patrimonio exterior e interior, que estaban pensados para un sistema de convertibilidade e transferibilidade limitadas.

Cabe resaltar entre estas importantes contradicións a figura do delito monetario. Ó suprimirse en 1996 o único suposto subsistente de delito monetario consistente na exportación de moeda metálica, billetes de banco e cheques bancarios ó portador, en pesetas ou en divisas, por importe superior a cinco millóns de pesetas ou o seu contravalor, sen ter obtida autorización previa, a reforma operada na Lei 40/1979, do 10 de decembro, pola Lei orgánica 10/1983, do 16 de agosto, quedou completamente baleira de contido.

Igualmente, o sistema sancionador previsto na Lei 40/1979 manifestou falta de coherencia e axuste coa actual situación de liberdade de movementos de capitais.

Esta situación emendouse a través da Lei 41/1999, do 12 de novembro, sobre sistemas de pagamentos e de liquidación de valores, a disposición adicional cuarta da cal abordou a tipificación de infraccións moi graves e eliminou o concepto residual de infracción leve. Sen embargo, tal modificación hai que a considerar moi parcial e efectuada con carácter urxente para aborda-lo específico suposto dos embargos financeiros impostos pola Unión Europea e Nacións Unidas.

É por tanto necesario establecer un novo cadro sancionador no que se inclúa unha tipificación expresa das distintas accións e omisións infractoras e unha maior concreción das sancións aplicables en cada caso.

En definitiva, tódalas circunstancias descritas supoñen a necesidade de proceder a unha actualización da Lei 40/1979.

III

Esta lei estrutúrase en dous capítulos perfectamente diferenciados.

O capítulo I contén, ó longo de sete artigos, o réxime xeral dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior.

O artigo 1 declara, en liña co Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, o principio de liberdade dos

movementos de capitais, recollendo desde un punto de vista obxectivo o que se ha de entender por transaccións económicas co exterior.

Desde unha óptica subxectiva, o criterio fundamental en materia de movementos de capitais é o da residencia. De aí que no artigo 2 se definan os conceptos de residente e non residente en España.

Produciuse un achegamento ó concepto de residencia contido na normativa fiscal, buscando con iso unha mellor identificabilidade e proba da condición de residente en España.

No artigo 3 posibilitábase o coñecemento dos movementos de capitais e transaccións económicas co exterior a través dun mecanismo de declaración e, para efectos de información administrativa e estatística das operacións, identifícanse os suxeitos obrigados a declarar e os destinatarios de tal información.

Con iso faise uso da facultade recoñecida ós estados membros polo artigo 58.1.b) do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea en canto á posibilidade de establecer procedementos de declaración.

Os artigos 4 e 5 recollen as cláusulas de salvagarda e as medidas excepcionais contidas no título III, capítulo IV, do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, de forma que se establece un mecanismo áxil, a través de acordo do Consello de Ministros, que permita aplicar medidas adoptadas non só pola Comunidade Europea, senón por outros organismos internacionais dos que España sexa membro.

No artigo 6 posibilitábase a realización de actos e negocios afectados por cláusulas de salvagarda ou medidas excepcionais a través da correspondente autorización administrativa.

No artigo 7 recóllese unha facultade de control outorgada ós estados membros polo artigo 58.1.b) do Tratado e que se traduciu na posibilidade de, en circunstancias taxadas, suspende-lo réxime de liberalización.

Os artigos 8 a 12 constitúen o capítulo II, que establece o réxime sancionador en materia de movementos de capitais, de acordo cos principios de legalidade, tipicidade e proporcionalidade e respectando a garantía de procedemento.

Nas disposicións adicionais modifícase a Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, no sentido de mellora-los instrumentos de control sobre o efectivo e outros medios de pagamento, polo risco que supoñen desde o punto de vista da prevención do branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo. Modifícase igualmente a Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, de cara a incrementa-la efectividade no desenvolvemento de investigacións sobre branqueo de capitais.

CAPÍTULO I

Réxime xeral dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior

Artigo 1. *Principio de liberdade dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior.*

1. Esta lei ten por obxecto establece-lo réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior, así como establecer determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais.

2. Son libres tódolos actos, negocios, transaccións e operacións entre residentes e non residentes que supoñan ou do cumprimento dos cales se poidan derivar cobramentos e pagamentos exteriores, así como as transferencias de ou ó exterior e as variacións en contas ou posicións financeiras debedoras ou acreedoras fronte ó exterior, sen máis limitacións que as dispostas nesta lei e na lexislación sectorial específica.

Artigo 2. *Definicións de residencia e non residencia.*

1. Para os efectos do disposto no artigo anterior, considéranse:

A) «Residentes»:

a) As persoas físicas que residan habitualmente en España, agás o disposto na alínea b) correspondente ó epígrafe de «Non residentes».

b) Os diplomáticos españois acreditados no estranxeiro e o persoal español que preste servizos en embaixadas e consulados españois ou en organizacións internacionais no estranxeiro.

c) As persoas xurídicas con domicilio social en España.

d) As sucursais e os establecementos permanentes en territorio español de persoas físicas ou xurídicas residentes no estranxeiro.

e) Outros que se determinen regulamentariamente en casos análogos.

B) «Non residentes»:

a) As persoas físicas que teñan a súa residencia habitual en territorio estranxeiro, salvo o disposto na alínea b) correspondente ó epígrafe de «Residentes».

b) Os diplomáticos estranxeiros acreditados ante o Goberno español e o persoal estranxeiro que preste servizos en embaixadas e consulados estranxeiros ou en organizacións internacionais en España.

c) As persoas xurídicas con domicilio social no estranxeiro.

d) As sucursais e os establecementos permanentes no estranxeiro de persoas físicas ou xurídicas residentes en España.

e) Outros que se determinen regulamentariamente en casos análogos.

2. Por residencia habitual entenderase o establecido na normativa fiscal coas adaptacións que regulamentariamente se determinen.

3. A condición de residente ou non residente, para os efectos desta lei, acreditarase na forma que regulamentariamente se estableza.

Artigo 3. *Obrigas de información.*

1. Os actos, negocios, transaccións e operacións a que se refire o punto 2 do artigo 1 deberán ser declarados polos suxeitos obrigados mencionados no punto seguinte na forma e nos prazos que se determinen regulamentariamente, para os efectos de información administrativa e estatística das operacións.

2. As persoas físicas ou xurídicas residentes ou non residentes en España que realicen as operacións sinaladas no punto 2 do artigo 1 quedan obrigadas a lles facilitar ó Ministerio de Economía e mais ó Banco de España, na forma e nos prazos que se establezan, os datos que se lles requiran, para os efectos do disposto no punto anterior.

Ademais, as entidades de crédito, as empresas de servizos de investimento e outros intermediarios financeiros que interveñan na realización das operacións mencionadas por conta dos seus clientes, estarán obrigados a lles remitir ó Ministerio de Economía e mais ó Banco de España a información correspondente ás transaccións dos seus clientes, na forma e nos prazos que se establezan.

Artigo 4. *Cláusulas de salvagarda.*

1. Entenderase prohibida ou limitada, nos termos que sinalen as normas comunitarias, a realización de determinados movementos de capitais e as súas corres-

pondentes operacións de cobramento ou pagamento, así como as transferencias de ou ó exterior ou as variacións en contas ou posicións financeiras debedoras ou acreedoras fronte ó exterior, respecto de países terceiros en relación cos cales o Consello da Unión Europea, de conformidade co establecido no artigo 59 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, adoptase medidas de salvagarda.

2. Cando as normas comunitarias citadas no punto anterior lles recoñezan poderes ós estados membros ou lles imponían a adopción de medidas indispensables, necesarias para a correcta aplicación das devanditas normas, o Goberno, mediante acordo do Consello de Ministros, establecerá as especificacións posteriores que resulten precisas, incluído o procedemento de autorización aplicable, se procedese.

3. O Goberno, mediante acordo do Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía, poderá prohibir ou limita-la realización de determinados movementos de capitais e as súas correspondentes operacións de cobramento ou pagamento, así como transferencias de ou ó exterior ou variacións en contas ou posicións financeiras debedoras ou acreedoras fronte ó exterior, respecto dun estado, un territorio ou centro extraterritorial, ou grupo de estados en aplicación de medidas adoptadas por organismos internacionais, distintos da Comunidade Europea, dos que España sexa membro.

Artigo 5. *Medidas excepcionais.*

1. Entenderase prohibida ou limitada, nos termos que sinalen as normas comunitarias, a realización de determinados movementos de capitais e as súas correspondentes operacións de cobramento ou pagamento, así como as transferencias de ou ó exterior ou as variacións en contas ou posicións financeiras debedoras ou acreedoras fronte ó exterior, respecto a países terceiros en relación cos cales o Consello da Unión Europea adoptase as medidas que correspondan, de conformidade co establecido no artigo 57.2 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea.

2. Entenderanse prohibidos ou limitados, nos termos que sinalen as normas comunitarias, os movementos de capitais e pagamentos respecto a países terceiros en relación cos cales o Consello da Unión Europea adoptase as medidas urxentes que sexan necesarias, de conformidade co establecido no artigo 60.1 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea.

3. Cando, de acordo co disposto nos puntos anteriores deste artigo, as normas comunitarias lles recoñezan poderes ós estados membros ou lles imponían a adopción de medidas indispensables, necesarias para a correcta aplicación das devanditas normas, o Goberno, mediante acordo do Consello de Ministros, establecerá as especificacións posteriores que resulten precisas, incluído o procedemento de autorización aplicable, se procedese.

4. De conformidade co establecido no artigo 60.2 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, o Goberno, mediante acordo do Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía, poderá, mentres non se adoptasen as medidas a que se refire o artigo 60.1 do citado Tratado, por razóns políticas graves e por motivos de urxencia, tomar medidas unilaterais contra un país terceiro no relativo ós movementos de capitais e ós pagamentos.

Artigo 6. *Autorizacións sobre actos, negocios, transaccións ou operacións afectados por cláusulas de salvagarda ou medidas excepcionais.*

1. Os actos, negocios, transaccións e operacións afectados polas medidas previstas nos artigos 4 e 5

poderanse realizar, se así se dispón expresamente, mediante a previa obtención da correspondente autorización administrativa e nas condicións que esta estableza. A devandita autorización será outorgada polos órganos e a través do procedemento que se dispoña regulamentariamente.

2. Se, transcorrido o prazo máximo no que se debe dictar e notifica-la autorización, non se producise resolución expresa, entenderase que a operación non é autorizada. Consecuentemente, a solicitude entenderase desestimada para os efectos previstos na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Artigo 7. *Suspensión do réxime de liberalización.*

O Goberno poderá acorda-la suspensión do réxime de liberalización establecido nesta lei cando se trate de actos, negocios, transaccións ou operacións que, pola súa natureza, forma ou condicións de realización, afecten ou poidan afectar actividades relacionadas, aínda que só sexa de modo ocasional, co exercicio de poder público, ou actividades directamente relacionadas coa defensa nacional, ou a actividades que afecten ou poidan afectar a orde pública, a seguridade pública e a saúde pública.

Tal suspensión determinará o sometemento de posteriores operacións á obtención de autorización administrativa, de acordo co sinalado no artigo 6.

CAPÍTULO II

Réxime sancionador

Artigo 8. *Infraccións.*

1. As infraccións das disposicións previstas nesta lei clasifícanse en moi graves, graves e leves.

2. Constituirán infraccións moi graves:

a) A realización de actos, negocios, transaccións ou operacións prohibidas en virtude da adopción das medidas a que se refiren os artigos 4, 5 e 7.

b) A realización de actos, negocios, transaccións ou operacións sen solicitar autorización cando sexa preceptiva conforme os artigos 6 e 7, ou con carácter previo á súa concesión ou con incumprimento das condicións establecidas na autorización.

c) A falta de veracidade nas solicitudes de autorización presentadas ante os organismos competentes, sempre que se poida estimar como especialmente relevante.

3. Constituirán infraccións graves:

a) A falta de declaración de operacións cunha contía que supere os 6.000.000 de euros.

b) A falta de veracidade, a omisión ou inexactitude nos datos das declaracións respecto de operacións cunha contía que supere os 6.000.000 de euros.

c) Os incumprimentos dos requirimentos efectuados, de modo expreso e por escrito, polos organismos competentes no cumprimento das súas funcións.

4. Constituirán infraccións leves:

a) As declaracións realizadas polos suxeitos obrigados fóra dos prazos regulamentariamente establecidos.

b) A falta de declaración de operacións cunha contía que non supere 6.000.000 de euros, así como a falta de veracidade, a omisión ou inexactitude nos datos das declaracións que non superen a devandita contía.

Artigo 9. Sancións.

1. As infraccións a que se refire o artigo anterior darán lugar á imposición das sancións previstas neste artigo.

2. Pola comisión de infraccións moi graves imponse simultaneamente as seguintes sancións:

- a) Multa, que poderá ascender ata o tanto do contido económico da operación sen que poida ser inferior a 30.000 euros, e
- b) Amoestación pública ou privada.

3. Pola comisión de infraccións graves imponse simultaneamente as seguintes sancións:

- a) Multa, que poderá ascender ata a metade do contido económico da operación sen que poida ser inferior a 6.000 euros, e
- b) Amoestación pública ou privada.

4. Pola comisión de infraccións leves imponse simultaneamente as seguintes sancións:

- a) Multa, que poderá ascender ata un cuarto do contido económico da operación sen que poida ser inferior a 3.000 euros, e
- b) Amoestación privada.

5. Cando a infracción consista na presentación fóra de prazo das declaracións polos suxeitos obrigados, sen actuación ou requirimento previo da Administración, imponse as seguintes sancións:

- a) Se non transcorreron máis de seis meses, ata 300 euros, sen que poida ser inferior a 150 euros.
- b) Se transcorreron máis de seis meses, ata 600 euros, sen que poida ser inferior a 300 euros.

Artigo 10. Graduación de sancións.

As sancións aplicables en cada caso pola comisión de infraccións moi graves, graves ou leves determinaranse considerándose, ademais dos criterios establecidos no artigo 131.3 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, as seguintes circunstancias:

- a) A natureza e entidade da infracción.
- b) O grao de responsabilidade e intencionalidade nos feitos que concorran no interesado.
- c) O tempo que mediase entre a comisión da infracción e o intento de emenda desta por iniciativa propia do interesado.
- d) A capacidade económica do interesado.
- e) A conducta anterior do interesado, en relación coas normas en materia de movementos de capitais e pagamentos exteriores, tomando en consideración para o efecto as sancións firmes que lle fosen impostas durante os últimos cinco anos.

Artigo 11. Prescrición das infraccións e das sancións.

1. As infraccións moi graves prescribirán ós cinco anos; as graves, ós tres anos, e as leves, ó ano.

2. O prazo de prescrición contarase desde a data en que a infracción fose cometida.

3. As sancións que se impoñan, en virtude de resolución firme, conforme esta lei prescribirán ós cinco anos, as moi graves; ós catro anos, as graves, e ós tres anos, as leves.

Artigo 12. Procedemento sancionador.

1. Os órganos competentes das administracións públicas, así como os dependentes da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias levarán a cabo, por petición do órgano instructor ou por propia iniciativa, as actuacións de investigación que resulten adecuadas para o esclarecemento dos feitos que puidesen ser constitutivos das infraccións tipificadas nesta lei.

2. A competencia para a instrución dos procedementos sancionadores resultantes da aplicación do réxime previsto na lei e para a imposición das sancións correspondentes rexeráse polas regras seguintes:

- a) A competencia para a instrución de expedientes corresponderalle á Dirección Xeral do Tesouro e Política Financeira.
- b) A imposición de sancións por infraccións moi graves corresponderalle ó Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía.
- c) A imposición de sancións por infraccións graves corresponderalle ó ministro de Economía.
- d) A imposición de sancións por infraccións leves corresponderalle ó secretario de Estado de Economía.

3. O procedemento sancionador das infraccións contempladas nesta lei será o previsto, con carácter xeral, para o exercicio da potestade sancionadora das administracións públicas, coas adaptacións que regulamentariamente se establezan.

Disposición adicional primeira. *Modificación da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais:

Un. Dáselle unha nova redacción ó punto 1 do artigo 1, co seguinte teor literal:

«1. Esta lei regula as obrigas, as actuacións e os procedementos para previr e impedi-la utilización do sistema financeiro, así como doutros sectores de actividade económica, para o branqueo de capitais procedentes de calquera tipo de participación delictuosa na comisión dun delito castigado con pena de prisión superior a tres anos.»

Dous. Dáselle unha nova redacción ó punto 2 e engádense dous novos puntos 3 e 4 ó artigo 2, co seguinte teor literal:

«2. Quedarán tamén suxeitas ás obrigas establecidas nesta lei, coas especialidades que se poidan establecer regulamentariamente, as persoas físicas ou xurídicas que exerzan aquelas actividades profesionais ou empresariais particularmente susceptibles de seren utilizadas para o branqueo de capitais. Consideraranse tales:

- a) Os casinos de xogo.
- b) As actividades de promoción inmobiliaria, axencia, comisión ou intermediación na compra-venta de inmobles.
- c) As persoas físicas ou xurídicas que actúen no exercicio da súa profesión como auditores, contables externos ou asesores fiscais.
- d) Os notarios, avogados e procuradores quedarán igualmente suxeitos cando:

1.º participen na concepción, realización ou asesoramento de transaccións por conta de clientes relativas á compra-venta de bens inmobles ou

entidades comerciais; a xestión de fondos, valores ou outros activos; a apertura ou xestión de contas bancarias, contas de aforros ou contas de valores; a organización das achegas necesarias para a creación, o funcionamento ou a xestión de empresas ou a creación, o funcionamento ou a xestión de fiducias ("trust"), sociedades ou estruturas análogas, ou

2.º actúen en nome e por conta de clientes, en calquera transacción financeira ou inmobiliaria.

e) As demais que, atendendo á utilización habitual de billetes ou outros instrumentos ó portador como medio de cobramento, ó alto valor unitario dos obxectos ou servicios ofrecidos, á localización dos establecementos ou a outras circunstancias relevantes, se determinen regulamentariamente.

3. Cando as persoas físicas mencionadas no punto anterior exerzan a súa profesión en calidade de empregados dunha persoa xurídica, as obrigas impostas por esta lei recaerán sobre a devandita persoa xurídica.

4. Estarán suxeitas ó cumprimento das obrigas sinaladas no punto 9 do artigo 3, coas excepcións que regulamentariamente se sinalen, as persoas físicas e xurídicas que, actuando por conta propia ou de terceiro, realicen os seguintes movementos de medios de pagamento:

a) Saída ou entrada en territorio nacional de moeda metálica, billetes de banco e cheques bancarios ó portador denominados en moeda nacional ou en calquera outra moeda ou calquera medio físico, incluídos os electrónicos, concibido para ser utilizado como medio de pagamento, por importe superior a 6.000 euros por persoa e viaxe.

b) Movementos por territorio nacional de medios de pagamento consistentes en moeda metálica, billetes de banco e cheques bancarios ó portador, denominados en moeda nacional ou en calquera outra moeda ou calquera medio físico, incluídos os electrónicos, concibido para ser utilizado como medio de pagamento, por importe superior a 80.500 euros.

Non están suxeitas ás obrigas sinaladas neste punto 4 as persoas xurídicas que desenvolvan profesionalmente actividades de transporte de fondos ou medios de pagamento, así como os suxeitos obrigados e actividades sinaladas no punto 2 deste artigo e nas súas normas de desenvolvemento.

Autorízase o ministro de Economía para modificar as contías recollidas nas alíneas a) e b) deste punto.»

Tres. Dáselles nova redacción ós puntos 1, 2, 4 e 7 e engádesse un novo punto 9 ó artigo 3, co seguinte teor literal:

«1. Esixir, mediante a presentación de documento acreditativo, a identificación dos seus clientes no momento de establecer relacións de negocio, así como de cantas persoas pretendan efectuar calquera operación, salvo aquelas que queden exceptuadas regulamentariamente. Os requisitos para a identificación dos clientes que non estivesen fisicamente presentes no momento do establecemento da relación de negocios ou da execución de operacións determinaranse regulamentariamente.

Os suxeitos obrigados solicitarán dos seus clientes información co fin de coñecer-la natureza da súa actividade profesional ou empresarial. Así mesmo, adoptarán medidas dirixidas a comprobar

razoablemente a veracidade da devandita información.

Cando existan indicios ou certeza de que os clientes non actúan por conta propia, os suxeitos obrigados solicitarán a información precisa co fin de coñecer-la identidade das persoas por conta das cales actúan.

Os suxeitos obrigados non estarán sometidos ás obrigas de identificación establecidas neste punto cando o seu cliente sexa unha institución financeira domiciliada no ámbito da Unión Europea ou naqueles estados terceiros que, por estableceren requisitos equivalentes ós da lexislación española, determine a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

2. Examinar con especial atención calquera operación, con independencia da súa contía, que, pola súa natureza, poida estar particularmente vinculada ó branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1. En particular, os suxeitos obrigados examinarán con especial atención toda operación complexa, inusual ou que non teña un propósito económico ou lícito aparente, indicando por escrito os resultados do exame.»

«4. Colaborar co Servicio Ejecutivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias (en diante, o Servicio Ejecutivo), e para tal fin:

a) Comunicarlle, por iniciativa propia, calquera feito ou operación respecto ó que exista indicio ou certeza de que está relacionado co branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1. A comunicación realizaraa, en principio, a persoa ou persoas que os suxeitos obrigados designasen de conformidade cos procedementos a que se refire o punto 7 deste mesmo artigo. Será a devandita persoa ou persoas as que comparecerán en toda clase de procedementos administrativos ou xudiciais en relación con datos recollidos na comunicación ou calquera outra información complementaria que se poida referir a aquela.

Reglamentariamente determinaranse aqueles supostos ou transaccións específicas que deban ser obxecto de comunicación ó Servicio Ejecutivo en todo caso.

Tamén se comunicarán as operacións que mostren unha falta de correspondencia ostensible coa natureza, volume de actividade ou antecedentes operativos dos clientes, sempre que no exame especial previsto no punto 2 non se aprecie xustificación económica, profesional ou de negocio para a realización das operacións, en relación coas actividades sinaladas no artigo 1 desta lei.

b) Facilita-la información que o Servicio Ejecutivo requira no exercicio das súas competencias.

Non estarán suxeitos ás obrigas establecidas neste punto 4 os auditores, contables externos, asesores fiscais, notarios, avogados e procuradores con respecto á información que reciban dun dos seus clientes ou obteñan sobre el ó determina-la posición xurídica en favor do seu cliente, ou desempeña-la súa misión de defender ou representa-lo devandito cliente en procedementos administrativos ou xudiciais ou en relación con eles, incluído o asesoramento sobre a incoación ou a forma de evitar un proceso, independentemente de se recibiron ou obtiveron a devandita información antes, durante ou despois de tales procedementos.

Os avogados e procuradores gardarán o deber de segredo profesional de conformidade coa lexislación vixente.»

«7. Establecer procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación co fin de previr e impedi-la realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais. En particular, os suxeitos obrigados establecerán unha política expresa de admisión de clientes.

A idoneidade dos devanditos procedementos e órganos será supervisada polo Servicio Ejecutivo, que poderá propoñe-las medidas correctoras oportunas. En todo caso, os devanditos procedementos e órganos serán obxecto de exame anual por un experto externo.»

«9. Declara-la orixe, destino e tenza dos fondos nos supostos sinalados no punto 4 do artigo 2 desta lei, na forma e coas excepcións que regulamentariamente se determinen.»

Catro. Dáselle a seguinte redacción ó punto 2 do artigo 5:

«2. Sen prexuízo do previsto no punto seguinte, constituirán infraccións graves o incumprimento das obrigas previstas nos puntos 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 e 9 do artigo 3, incluída a non adopción de medidas correctoras propostas polo Servicio Ejecutivo ás que se alude no artigo 3.7, anterior.»

Cinco. Introdúcese un novo punto 3 no artigo 8, co seguinte teor literal:

«3. No caso de incumprimento da obriga sinalada no punto 9 do artigo 3 desta lei poderase impoñe-la sanción de multa, cun importe mínimo que será de 600 euros e cun importe máximo que poderá ascender ata a metade do contido económico dos medios de pagamento empregados.

No caso de que os medios de pagamento fosen atopados en lugar ou situación que mostrase unha clara intención de ocultalos ou non resulte debidamente acreditada a orixe dos fondos, a sanción poderá chegar ó tanto do contido económico dos medios empregados.»

Seis. Dáselle unha nova redacción ó artigo 12, co seguinte teor literal:

«Artigo 12. *Procedemento sancionador e medidas cautelares.*

1. A incoación e instrucción dos procedementos sancionadores a que houbese lugar pola comisión de infraccións previstas nesta lei corresponderalle á Secretaría da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, segundo dispón o artigo 15.

Será competente para impoñe-las sancións por infraccións moi graves o Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía. Será competente para impoñe-las sancións por infraccións graves o ministro de Economía, por proposta da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

Cando a entidade infractora sexa unha entidade financeira ou precise de autorización administrativa para operar, será preceptivo para a imposición da correspondente sanción o informe da institución ou órgano administrativo responsable da súa supervisión.

A competencia para instruí-los procedementos sancionadores por infraccións graves polo incumprimento das obrigas previstas no punto 9 do artigo 3 corresponderalle á secretaria. A competencia para resolve-los devanditos procedementos corresponderalle ó presidente do Comité Permanente da

Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, logo de informe do Servicio Ejecutivo.

2. No relativo ó procedemento sancionador seguirase o previsto na normativa reguladora do devandito procedemento aplicable ós suxeitos que actúan nos mercados financeiros, e no relativo á execución e publicidade das sancións e demais cuestións atinentes ó réxime sancionador seguirase o previsto nas leis específicas aplicables ós distintos suxeitos obrigados e, no seu defecto, o disposto na Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito.

O procedemento sancionador aplicable ó incumprimento das obrigas previstas no punto 9 do artigo 3 será o previsto, con carácter xeral, para o exercicio da potestade sancionadora polas administracións públicas. O prazo para dictar resolución e notificarlla será de seis meses. Excepcionalmente poderase prorrogalo devandito prazo ata 12 meses mediante acordo motivado da secretaria, cando concorran circunstancias que obriguen a iso e se esgotasen tódolos medios á disposición posibles.

3. Ante a falta de declaración sinalada no punto 9 do artigo 3 desta lei, as Forzas e Corpos de Seguridade do Estado ou o Departamento de Aduanas e Impostos Especiais poderán intervi-los medios de pagamento, dando traslado inmediato da acta de intervención ó Servicio Ejecutivo, para a súa investigación.

Durante a instrucción do procedemento sancionador poderase acorda-la constitución de garantía suficiente para facer fronte ás responsabilidades a que houbese lugar, devolvéndose, se é o caso, o resto da cantidade inicialmente intervida.»

Sete. Dáselle unha nova redacción ó punto 1 do artigo 16, co seguinte teor literal:

«1. Sen prexuízo do establecido na Lei de axuízamento criminal, toda autoridade ou funcionario, incluídos os de arancel, que descubra feitos que poidan constituír indicio ou proba de branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1, xa sexa durante as inspeccións efectuadas ás entidades obxecto de supervisión, ou de calquera outro modo, deberá informar diso ó Servicio Ejecutivo. O incumprimento desta obriga terá a consideración de infracción moi grave e sancionárase disciplinariamente como tal segundo o previsto na lexislación específica que lles sexa de aplicación. A obriga sinalada neste parágrafo extenderase igualmente á información que o Servicio Ejecutivo lle requira no exercicio das súas competencias.

A obriga que se establece no parágrafo anterior entenderase sen prexuízo do establecido na alínea j) do artigo 113.1 da Lei xeral tributaria, así como do segredo do protocolo notarial, que abarca os instrumentos públicos ós que se refire o artigo 34 da Lei do 28 de maio do 1862, así como os relativos ó recoñecemento de fillos non matrimoniais.

En todo caso, o Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores, a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, a Dirección Xeral dos Rexistros e do Notariado, o Instituto de Contabilidade e Auditoría de Contas, os colexios profesionais e os órganos estatais ou autonómicos competentes, segundo corresponda, informarán razoadamente ó Servicio Ejecutivo cando no exercicio do seu labor inspector ou supervisor aprecien posibles infraccións das obrigas establecidas nesta lei.

Os órganos xudiciais, de oficio ou por instancia do Ministerio Fiscal, remitirán testemuño ó Servizo Executivo cando no curso do proceso aprecien indicios de incumprimento da normativa de prevención do branqueo de capitais.»

Oito. Queda derogado o parágrafo segundo do punto 1 do artigo 13.

Nove. Modifícase a disposición adicional segunda, que queda redactada como segue:

«O Protectorado e o Padroado, no exercicio das funcións que lle atribúe a Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións, e o persoal con responsabilidades na xestión das fundacións velarán para que estas non sexan utilizadas para canalizar fondos ou recursos ás persoas e entidades vinculadas a grupos ou organizacións terroristas, de acordo co previsto na lexislación reguladora da prevención e bloqueo da financiación do terrorismo.

Para estes efectos, tódalas fundacións conservarán durante seis anos rexistros coas identidades de tódalas persoas que reciban fondos ou recursos da fundación. Estes rexistros estarán á disposición do Protectorado, da Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo, así como dos órganos administrativos ou xudiciais con competencias no ámbito de prevención ou persecución do terrorismo.

O disposto nos parágrafos anteriores será así mesmo de aplicación ás asociacións de utilidade pública, correspondendo en tales casos ó órgano de goberno ou asemblea xeral, ós membros do órgano de representación que xestione os intereses da asociación e ó organismo encargado de verificar a súa constitución, no exercicio das funcións que ten atribuídas polo artigo 34 da Lei orgánica 1/2002, do 22 de marzo, reguladora do dereito de asociación, cumprir co que establece esta disposición.»

Disposición adicional segunda. *Modificación da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.*

Un. Introdúcese unha nova alínea j) no artigo 113.1 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, co seguinte teor literal:

«Artigo 113.

1. Os datos, informes ou antecedentes obtidos pola Administración tributaria no desempeño das súas funcións teñen carácter reservado e só poderán ser utilizados para a efectiva aplicación dos tributos ou recursos dos que teña encomendada a xestión, sen que poidan ser cedidos ou comunicados a terceiros, salvo que a cesión teña por obxecto:

[...]

j) A colaboración co Servizo Executivo creado pola Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, nas actividades que o devandito servizo leve a cabo no ámbito do previsto no artigo 1 da mencionada lei.»

Dous. Introdúcese un novo punto 5 no artigo 112 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, co seguinte teor literal:

«5. O Servizo Executivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias facilitaralle á Administración tributaria cantos datos con transcendencia tributaria obteña no exercicio das súas funcións, con carácter xeral ou mediante requirimento individualizado.»

Disposición adicional terceira. *Modificación da Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros.*

Introdúcese unha nova disposición adicional segunda na Lei 13/1985, co seguinte teor literal:

«Disposición adicional segunda.

1. As participacións preferentes a que se refire o artigo sétimo desta lei terán que cumprilos seguintes requisitos:

a) Seren emitidas por unha entidade de crédito ou por unha entidade residente en España ou nun territorio da Unión Europea, que non teña a condición de paraíso fiscal, e os dereitos de voto da cal correspondan na súa totalidade directa ou indirectamente a unha entidade de crédito dominante dun grupo ou subgrupo consolidable de entidades de crédito e que teñan como actividade ou obxecto exclusivos a emisión de participacións preferentes.

b) Nos supostos de emisións realizadas por unha entidade filial, os recursos obtidos deberán estar depositados na súa totalidade, descontados os gastos de emisión e xestión, e de forma permanente na entidade de crédito dominante ou noutra entidade do grupo ou subgrupo consolidable. O depósito así constituído deberá ser aplicado pola entidade depositaria á compensación de perdas, tanto na súa liquidación como no saneamento xeral daquela ou do seu grupo ou subgrupo consolidable, unha vez esgotadas as reservas e reducido a cero o capital ordinario. Nestes supostos as participacións deberán contar coa garantía solidaria e irrevogable da entidade de crédito dominante ou da entidade depositaria.

c) Ter dereito a percibir unha remuneración predeterminada de carácter non acumulativo. O devengo desta remuneración estará condicionado á existencia de beneficios distribuíbles na entidade de crédito dominante ou no grupo ou subgrupo consolidable.

d) Non outorgar ós seus titulares dereitos políticos, salvo nos supostos excepcionais que se establezan nas respectivas condicións de emisión.

e) Non outorgar dereitos de subscripción preferente respecto de futuras novas emisións.

f) Ter carácter perpetuo, aínda que se poida acordar-la amortización anticipada a partir do quinto ano desde a súa data de desembolso, logo de autorización do Banco de España.

g) Cotizar en mercados secundarios organizados.

h) Nos supostos de liquidación ou disolución, ou outros que dean lugar á aplicación das prioridades contempladas no Código de comercio, da entidade de crédito emisora ou da dominante do grupo ou subgrupo consolidable das entidades de crédito, as participacións preferentes darán dereito a obter exclusivamente o reembolso do seu valor nominal xunto coa remuneración devengada e non satisfeita e situaranse, para efectos da orde de prelación de créditos, inmediatamente detrás de tódolos acredores, subordinados ou non, da entidade de crédito emisora ou da dominante do grupo ou subgrupo consolidable de entidades de crédito e diante dos accionistas ordinarios e, se é o caso, dos cotaparticipes.

i) No momento de realizar unha emisión, o importe nominal en circulación non poderá ser superior ó 30 por cento dos recursos propios básicos do grupo ou subgrupo consolidable, incluído

o importe da propia emisión, sen prexuízo das limitacións adicionais que se poidan establecer para efectos de solvencia. Se a devandita porcentaxe se superase unha vez realizada a emisión, a entidade de crédito deberá presentar ante o Banco de España para a súa autorización un plan para retornar ó cumprimento da devandita porcentaxe. O Banco de España poderá modifica-la indicada porcentaxe.

2. O réxime fiscal das participacións preferentes emitidas nas condicións establecidas no punto anterior será o seguinte:

a) A remuneración a que se refire a alínea c) do punto anterior terá a consideración de gasto deducible para a entidade emisora.

b) As rendas derivadas das participacións preferentes cualificaranse como rendementos obtidos pola cesión a terceiros de capitais propios de acordo co establecido no punto 2 do artigo 23 da Lei 40/1998, do 9 de decembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias.

c) Os rendementos xerados polo depósito a que se refire a alínea b) do punto 1 anterior non estarán sometidos a retención ningunha, sendo de aplicación, se é o caso, a exención establecida na alínea e) do punto 1 do artigo 13 da Lei 41/1998, do 9 de decembro, do imposto sobre a renda de non residentes e normas tributarias.

d) As rendas derivadas das participacións preferentes obtidas por suxeitos pasivos do imposto sobre a renda de non residentes sen establecemento permanente estarán exentas do devandito imposto nos mesmos termos establecidos para os rendementos derivados da débeda pública no artigo 13 da Lei 41/1998, do 9 de decembro, do imposto sobre a renda de non residentes e normas tributarias.

e) As operacións derivadas da emisión de participacións preferentes estarán exentas da modalidade de operacións societarias do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.

3. A entidade de crédito dominante dun grupo ou subgrupo consolidable de entidades de crédito terá a obriga de informar á Administración tributaria e ás institucións encargadas da supervisión financeira, na forma en que regulamentariamente se estableza, das actividades realizadas polas filiais a que se refire a alínea a) do punto 1 desta disposición adicional e da identidade dos titulares dos valores emitidos por aquelas.

4. O disposto nesta disposición adicional será igualmente aplicable nos supostos nos que a entidade dominante a que se refire a alínea a) do seu punto 1 sexa unha entidade que se rexa polo dereito doutro Estado.

5. O réxime previsto nos puntos 2 e 3 desta disposición será tamén aplicable ás emisións de instrumentos de débeda realizados por entidades que cumpran os requisitos da alínea a) do punto 1 e que teñan como actividade ou obxecto exclusivo a emisión de participacións preferentes ou outros instrumentos financeiros, sempre que se cumpran os requisitos de cotización en mercados organizados e, se é o caso, de depósito permanente e garantía da entidade dominante, que se establecen nas alíneas g) e b) do devandito punto.

6. O disposto nesta disposición adicional será aplicable, igualmente, ás participacións preferentes ou a outros instrumentos de débeda emitidos por

unha sociedade residente en España ou nun territorio da Unión Europea, que non teña a condición de paraíso fiscal e cuns dereitos de voto que correspondan na súa totalidade, directa ou indirectamente, a entidades cotizadas que non sexan de crédito. Nestes casos, para proceder á amortización anticipada non será necesaria a autorización prevista na alínea f) do punto 1, e non será de aplicación o límite establecido na alínea i) do mesmo punto 1.»

Disposición adicional cuarta. *Modificación da Lei 46/2002, do 18 de decembro.*

Modifícase a disposición adicional cuarta da Lei 46/2002, do 18 de decembro, de reforma parcial do imposto sobre a renda das persoas físicas e pola que se modifican as leis dos impostos sobre sociedades e sobre a renda de non residentes, que quedará redactada nos seguintes termos:

«Disposición adicional cuarta.

O Goberno elaborará e aprobará no prazo dun ano a partir da entrada en vigor desta lei os textos refundidos do imposto sobre a renda das persoas físicas, do imposto sobre a renda de non residentes e do imposto sobre sociedades.»

Disposición adicional quinta. *Modificación da Lei 51/2002, do 27 de decembro.*

Engádesse unha nova disposición adicional décimo terceira á Lei 51/2002, do 27 de decembro, de reforma da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, que quedará redactada nos seguintes termos:

«Disposición adicional décimo terceira.

O Goberno elaborará e aprobará no prazo dun ano a partir da entrada en vigor desta lei o texto refundido da Lei reguladora das facendas locais.»

Disposición transitoria primeira. *Vixencia temporal das disposicións normativas de desenvolvemento da Lei 40/1979, do 10 de decembro, sobre réxime xurídico de control de cambios.*

Ata que non se publiquen as normas de desenvolvemento desta lei e sempre que non se opoñan ó disposto nela, manteranse vixentes as disposicións normativas dictadas en desenvolvemento da Lei 40/1979, do 10 de decembro, sobre réxime xurídico de control de cambios. En particular, permanecerán vixentes durante este período transitorio o artigo 10.4 do Regulamento de armas, así como o artigo 5 do Regulamento de explosivos.

Disposición transitoria segunda.

O establecido no punto 2 da disposición adicional segunda da Lei 13/1985, do 25 de maio, de coeficientes de investimento, recursos propios e obrigas de información dos intermediarios financeiros, será aplicable, igualmente, ós exercicios iniciados e ás emisións de participacións preferentes e de débeda realizadas con anterioridade á entrada en vigor desta lei por calquera entidade, sexa ou non residente en España, que teña por actividade exclusiva a emisión de participacións preferentes ou outros instrumentos financeiros e cuns dereitos de voto que correspondan na súa totalidade directa ou indirectamente a unha entidade de crédito dominante dun grupo ou subgrupo consolidable de entidades de

créditos ou a sociedades cotizadas. Para as devanditas emisións as obrigas de información establecidas no Real decreto 1285/1991 débense cumprir unicamente respecto das entidades financeiras que intermedien a emisión.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Á entrada en vigor desta lei quedarán derogadas a Lei 40/1979, do 10 de decembro, sobre réxime xurídico de control de cambios, con excepción do seu capítulo II, na redacción dada pola Lei orgánica 10/1983, a disposición adicional cuarta da Lei 41/1999, do 12 de novembro, sobre sistemas de pagamentos e de liquidación de valores, así como as disposicións de igual ou inferior rango que se opoñan ó disposto nesta lei.

Disposición derradeira única. *Habilitación e entrada en vigor.*

1. O Goberno dictará as disposicións de desenvolvemento e execución desta lei no prazo de seis meses a partir da súa entrada en vigor.

2. Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado». Non embargante, a obriga de declara-la orixe, destino e tenza de fondos establecida no punto tres da disposición adicional primeira desta lei só se aplicará a supostos que se produzan con posterioridade á entrada en vigor da disposición regulamentaria prevista no devandito punto.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 4 de xullo de 2003.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

sufriu diversas modificacións e é de maior extensión cá do ano 1990, cando se publicou o mencionado real decreto, o que fai necesaria unha simplificación e posta ó día da regulación desta materia no noso ordenamento interno.

Preténdese, así mesmo, mediante a nova regulación adecuar esta materia á lexislación horizontal, no relativo ós aditivos, establecida no Real decreto 3177/1983, do 16 de novembro, polo que se aproba a Regulamentación técnico-sanitaria de aditivos alimentarios, e disposicións concordantes, polas que se aproban as listas positivas de aditivos para o seu uso na elaboración de produtos alimenticios, así como as súas condicións de utilización, ó mesmo tempo que se actualiza a etiquetaxe para a adaptar ó Real decreto 1334/1999, do 31 de xullo, polo que se aproba a Norma xeral de etiquetaxe, presentación e publicidade dos produtos alimenticios, modificado polo Real decreto 238/2000, do 18 de febreiro, así como ó resto da lexislación de carácter horizontal de aplicación.

No proceso de elaboración desta norma foron consultadas as comunidades autónomas, así como os sectores afectados, e emitiu o seu preceptivo informe a Comisión Interministerial para a Ordenación Alimentaria.

Este real decreto dítase ó abeiro das competencias que o artigo 149.1.13.^a e 16.^a da Constitución española lle atribúe ó Estado en materia de bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica e de bases e coordinación da sanidade, excepto o disposto no punto 9 do anexo, que se dicta ó abeiro do artigo 149.1.10.^a da Constitución que lle atribúe ó Estado competencia exclusiva en materia de comercio exterior, e todo iso de acordo co establecido nos artigos 38 e 40.2 da Lei 14/1986, do 25 de abril, xeral de sanidade.

Na súa virtude, por proposta do ministro de Agricultura, Pesca e Alimentación e da ministra de Sanidade e Consumo, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 4 de xullo de 2003,

DISPÕÑO:

Artigo único. *Aprobación.*

Apróbase a Norma de calidade para a elaboración, comercialización e venda de confituras, xeleas, «marmalades» de froitas e crema de castañas, que se recolle como anexo deste real decreto.

Disposición adicional única. *Criterios sanitarios.*

Os produtos contemplados na norma de calidade que se aproba quedan sometidos ós requisitos sanitarios establecidos na Regulamentación técnico-sanitaria para a elaboración e venda de conservas vexetais, aprobada polo Real decreto 2420/1978, do 2 de xuño, e ó disposto no punto 2, «Coadxuvantes tecnolóxicos» do anexo 1, «Norma técnica xeral», da orde do 21 de novembro do 1984, pola que se aproban as normas de calidade para conservas vexetais, no que non se opoñan ó disposto neste real decreto.

Disposición transitoria única. *Réxime normativo transitorio.*

1. Os produtos obxecto deste real decreto poderán seguir sendo comercializados ata o 12 de xullo de 2004, cumprindo co disposto polas disposicións vixentes á súa entrada en vigor.

2. Non embargante, as confituras, xeleas, «marmalades» de froitas e crema de castañas etiquetadas con

MINISTERIO DA PRESIDENCIA

13473 REAL DECRETO 863/2003, do 4 de xullo, polo que se aproba a Norma de calidade para a elaboración, comercialización e venda de confituras, xeleas, «marmalades» de froitas e crema de castañas. («BOE» 160, do 5-7-2003.)

Mediante o Real decreto 670/1990, do 25 de maio, foi aprobada a Norma de calidade para confituras, xeleas e marmalades de froitas, crema de castañas e marmelada de froitas.

A Directiva 2001/113/CE do Consello, do 20 de decembro de 2001, relativa ás confituras, xeleas e «marmalades» de froitas, así como á crema de castañas edulcorada, destinadas á alimentación humana, supón o novo marco normativo comunitario nesta materia; a súa incorporación ó ordenamento xurídico interno, así como a substitución do citado Real decreto 670/1990, do 25 de maio, que queda derogado, excepto no relativo á regulación dos produtos «marmelada» e «marmelada extra», constitúen o obxecto desta disposición, pola que se establece a nova norma de calidade para os devanditos produtos.

A normativa comunitaria en vigor, en particular en materia de lexislación horizontal fundamentalmente relacionada coa saúde e coa protección dos consumidores,